

Bemærkninger til forslaget

Det fremgår af Brandt-rapporten, Carter-rapporten (Global 2000) og en række FN-rapporter fra de seneste år, at der er et stort og akut behov for at øge den økonomiske støtte til de fattige u-lande. Dette hænger bl.a. sammen med det seneste tiårs stærkt stigende energipriser.

Selv om dette behov i princippet erkendes i industrilandene, har det ikke medført den krævede forøgelse af u-landsbistanden. Tværtimod er der en tendens til, at i-landene i stigende omfang er optaget af deres egne interne problemer på bekostning af indsatsen for at skabe større økonomisk lighed på globalt plan. Der savnes i den sammenhæng en automatik, der kunne sikre større midler til u-landsbistanden.

Et af midlerne i denne sammenhæng kunne være at påligne alle råstofrige nationer en global råstofskat af deres statslige nettoindtægter stammende fra råstofudvindingen. Dette ville falde i tråd med en principiel opfattelse af jordens råstoffer som menneskehedens fælles ejendom.

Det må imidlertid forudses, at der vil gå en lang årrække, før der kan skabes international enighed om et sådant princip. Eftersom der er et akut behov for en øget u-landsbistand, er det nødvendigt at overveje metoder, der kan fremskynde den ønskede udvikling. Hvis Danmark ensidigt pålægger sig selv at yde en global råstofskat på sine fremtidige olieindtægter, må det – foruden den direkte virkning – forventes at vække international opmærksomhed og lægge et vist moralsk pres på andre olienationer.

Danmarks eksempel ville kunne få en afsmitende virkning, som på længere sigt ville kunne medføre en markant forbedring af hele formen for u-landsbistanden og for fordelingen af provenuet stammende fra udnyttelsen af Jordens naturlige ressourcer. Hvis den nuværende apati over for de dybt alvorlige globale problemer skal brydes, kræves der utraditionelle metoder. Danmark har som en af verdens rigeste nationer en særlig pligt til at bidrage til en konstruktiv udvikling på basis af de forventede ekstraordinære olieindtægter.